

22 MAART 2015 – VIJFDE ZONDAG IN DE VEERTIGDAGENTIJD

EERSTE LEZING

JEREMIA 31, 31-34

Er komt een tijd – godsspraak van de Heer – dat Ik met Israël een nieuw verbond sluit. Geen verbond zoals Ik met hun voorvaders gesloten heb, toen Ik hen bij de hand heb genomen om hen uit Egypte te leiden. Want dat verbond hebben zij verbroken, ofschoon Ik hun meester was – godsspraak van de Heer.

Dit is het nieuwe verbond dat Ik in de toekomst met Israël sluit: Ik leg mijn wet in hun binnenste, Ik grif ze in hun hart. Ik zal hun God zijn en zij zullen mijn volk zijn.

Dan hoeft niemand een ander nog voor te houden: Leer de Heer kennen. Want iedereen, groot en klein, kent Mij dan – godsspraak van de Heer. Dan vergeef Ik hun misstappen, Ik denk niet meer aan hun zonden.

TWEDE LEZING

BRIEF AAN DE HEBREEËN 5, 7-9

Broeders en zusters,

In de dagen van het sterfelijk leven heeft Christus onder luid geroep en gewezen gebeden en smekingen opgedragen aan God die Hem uit de dood kon redden. Om zijn vroomheid is Hij verhoord: hoewel Hij Gods Zoon was, heeft Hij in de school van het lijden gehoorzaamheid geleerd; en toen Hij het einde had bereikt, is Hij voor allen die Hem gehoorzamen, oorzaak geworden van eeuwig heil.

EVANGELIE

JOHANNES 12, 20-33

Onder degenen die bij gelegenheid van het feest optrokken ter aanbedding, waren ook enige Grieken. Dezen nu klampten Filippus van Betsaida in Galilea aan en vroegen hem: „Heer, wij zouden Jezus graag spreken.”

Filippus ging het aan Andreas vertellen en ten slotte brachten Andreas en Filippus de boodschap aan Jezus over.

Jezus echter antwoordde hun: „Het uur is gekomen, dat de Mensenzoon verheerlijkt wordt. Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: ‘Als de graankorrel niet in de aarde valt, blijft hij alleen; maar als hij sterft, brengt hij veel vrucht voort. Wie zijn leven bemint, verliest het; maar wie zijn leven in deze wereld haat, zal het ten eeuwigen leven bewaren. Wil iemand Mij dienen, dan moet hij Mij volgen; waar Ik ben, daar zal ook mijn dienaar zijn. Als iemand Mij dient, zal de Vader hem eren. Nu is mijn ziel ontroerd. Wat moet Ik zeggen? Vader, red Mij uit dit uur? Maar daarom juist ben Ik tot dit uur gekomen. Vader, verheerlijk uw Naam.’”

Toen kwam er een stem vanuit de hemel: „Ik heb Hem verheerlijkt en zal Hem wederom verheerlijken.” Het volk dat erbij stond te luisteren, zei dat het gedonderd had. Anderen zeiden: „Een engel heeft tot Hem gesproken.” Maar Jezus sprak: „Niet om Mij was die stem, maar om u. Nu heeft er een oordeel over de wereld plaats, nu zal de vorst dezer wereld worden buitengeworpen; en wanneer Ik van de aarde zal zijn omhoog geheven, zal Ik allen tot Mij trekken.”

Hiermee duidde Hij aan welke dood Hij zou sterven.

Schriftlezingen

© Katholieke Bijbelstichting
Breda, www.bijbel.net

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Luc DEVISSCHER —

Het uur van de waarheid

EVANGELIE • Ter hoogte van deze lezing voor de vijfde zondag in de veertigdagentijd ligt in het evangelie van Johannes Palmzondag al achter de rug. Jezus is in de stad voor zijn laatste paasfeest. De menigte heeft Hem met palmtakken verwelkomd als de koning van Israël. De farizeeën vinden dat niet leuk. Tot hun ontsteltenis loopt de hele wereld die Jezus achterna. Ook een aantal Griekse pelgrims wil een audiëntie bij ‘koning Jezus’. Ze vragen aan Filippus of ze Hem kunnen ontmoeten. Filippus komt uit Betsaida in Galilea. Hij is een Jood uit de grensstreek en gewend aan vreemdelingen. Filippus gaat te rade bij Andreas. Samen leggen de twee apostelen de zaak voor aan Jezus. Het is niet meteen duidelijk of het verzoek ook ingewilligd wordt.

Het vervolg van de lezing maakt komaf met de euforie rond de zogenaamde koning van Israël. In zijn antwoord aan Filippus en Andreas heeft Jezus het over het nakende uur van de verheerlijking van de Mensenzoon. Het is het uur van lijden en sterven, terzelfder tijd dat van de opstanding. De dood van Jezus zal vruchtbaar zijn, op de wijze van een graankorrel die in de aarde valt en sterft. Wie de Mensenzoon daarin navolgt en bereid is in deze wereld zijn leven los te laten, zal plukken van dezelfde vrucht. De navolgers krijgen ook hun deel van de verheerlijking: eeuwig leven en de erkenning van de Vader. Eind goed, al goed. Zo zou je denken.

In de praktijk blijkt het niet zo eenvoudig, ook niet voor Jezus. Nu het uur fysiek nabij komt, wordt Jezus overvallen door een innerlijke tweestrijd. Hij is doodsbang en ten einde raad. Zal Hij de Vader bidden Hem alsnog te redden uit dit uur? Maar juist voor dit uur is Hij gekomen. Jezus smeekt de hemel af: „Vader, verheerlijk uw Naam.” Wat zich in Getsemane afspeelt met het slapende trio Petrus, Jakobus en Johannes op de achtergrond (zie Marcus 14, 32-42), gebeurt hier in aanwezigheid van een wakkere Filippus en Andreas.

Luister, de hemel antwoordt. Er weerklinkt een stem: „Ik heb mijn Naam verheerlijkt en zal Hem wederom verheerlijken.” Wij zijn niet de enige luistervinken. Bij de omstanders, Grieken of wie ze ook zijn, zijn de meningen verdeeld. De enen horen het donderen en de anderen denken dat een engel heeft gesproken. Jezus verduidelijkt dat de stem uit de hemel voor hen heeft geklonken. Zijn dood is niet het einde, maar een overgang. De aangekondigde verheerlijking van de Mensenzoon is alomvattend vruchtbaar voor allen die nu staan luisteren en niet enkel voor een handjevol leerlingen. Waarom is dat zo? Omdat de kruisdood een overwinning is op de vorst van deze wereld. Het kruis doorbreekt de overheersende macht van menselijk zelfbehoud en eigenbelang. Daardoor kan de Mensenzoon alle mensen naar zich toehalen, in zoverre ze dezelfde vruchtbare weg opgaan en geen dienaar van de vorst van de wereld blijven. Want dat is een dood spoor. De hemel heeft gesproken, het uur van de waarheid heeft geslagen. Welke weg zullen wij kiezen op palm- en passiezondag?

LEZINGEN • De brief aan de Hebreëën sluit aan bij de angst van Jezus voor het uur. Toch is Jezus de weg ten einde toe gegaan en is daardoor oorzaak geworden van eeuwig heil.

De profeet Jeremia haalt een godsspraak van de Heer aan: de toekomst zal verzekerd zijn door een vernieuwd verbond met Israël. Het eerste verbond werd herhaaldelijk met voeten getreden en was aan een vernieuwing toe. Om dat verbond nu kans op slagen te geven, zal de Heer zijn wet niet langer opleggen van buitenaf, gegrift op twee stenen tafelen. Neen, Hij zal zijn wet schrijven in het binnenste van de mensen, gegrift in hun hart. Die wet kan dan niet meer verloren gaan of verkeerd worden geïnterpreteerd. Ze is altijd en overal voorhanden en door iedereen, groot en klein, gekend. Dat verbond is ten tijde van Jeremia nog geen realiteit. Toch is er de stellige belofte. Als het zover is, kan iedere profeet en zondagscommentator met pensioen. Er zal niemand meer nodig zijn om de Heer te leren kennen. Diep in het eigen hart kennen de mensen Hem immers al. Het is dan ook niet meer nodig om vroegere misstappen aan te rekenen. Alle zonden zijn vergeven en vergeten. Er komt een tijd...

- De commentaren op de Schriftlezingen zijn op Twitter te volgen via @DevisscherLuc
- Reacties welkom via luc.devisscher@ccv.be